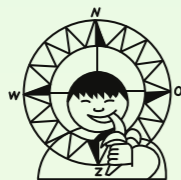

Hoera, het is Pasen! Mama Beer heeft iets
bijzonders bedacht voor het eieren zoeken:
voor elk gevonden ei vertelt zij een verhaaltje.

Een bonte verzameling verhalen,
levendig gerijmd door Serena Romanelli en
betoverend geïllustreerd door Hans de Beer.

Een Vier Windstreken Prentenboek

ISBN 978 90 5116 857 0

9 789051 168570

De Beer • Romanelli

BENNO Een berefijn paasfeest

De Vier Windstreken

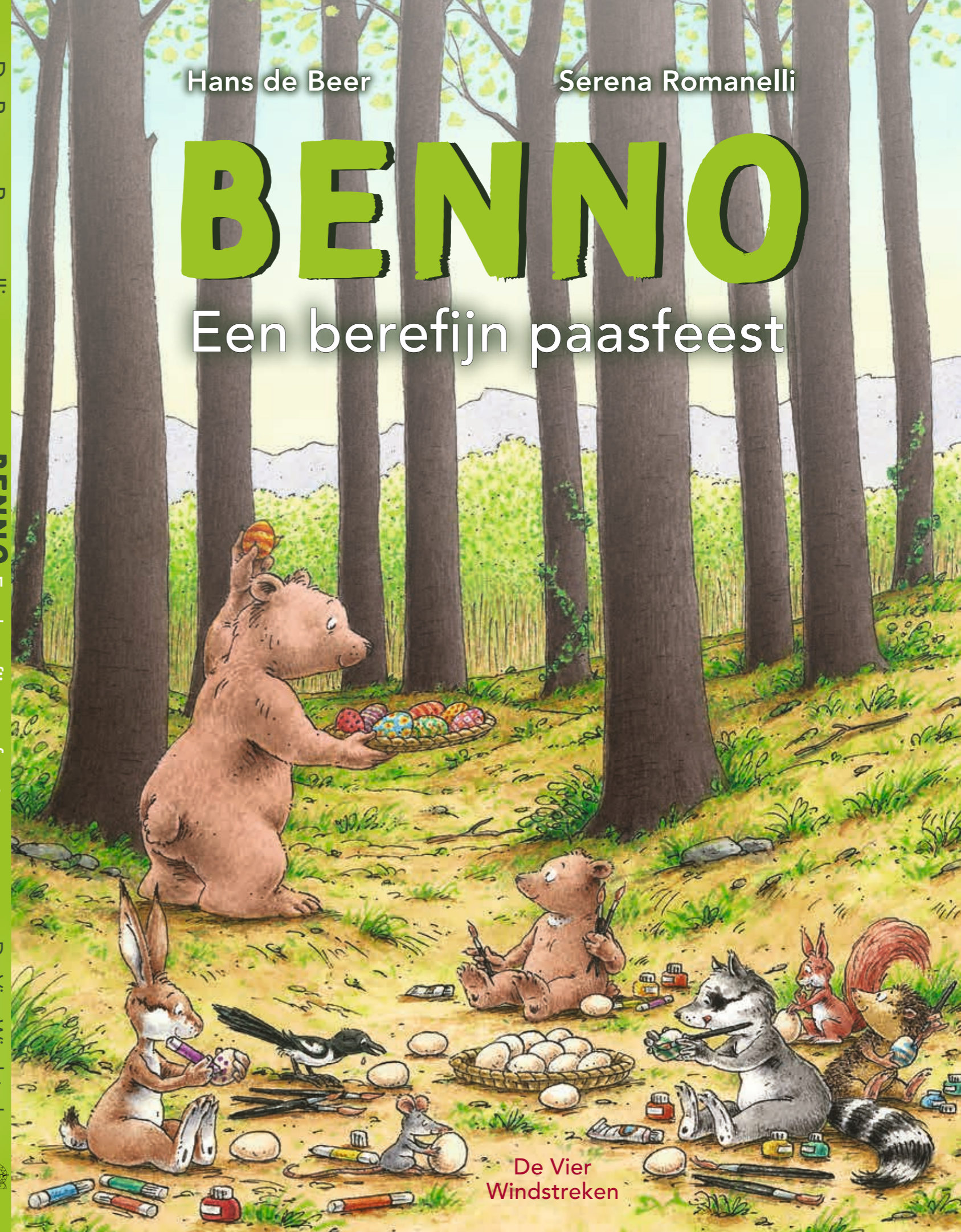

Hans de Beer

Serena Romanelli

BENNO

Een berefijn paasfeest

De Vier
Windstreken

Serena Romanelli werd geboren in Florence. Ze volgde een speciale cursus Illustreren aan de Rietveld Academie in Amsterdam. Ze tekent en schrijft het liefst voor kinderen. Kinderboeken zijn voor haar een wereld waarin alles mogelijk is en fantasie de hoofdrol speelt.

Hans de Beer werd geboren in Muiden, bij Amsterdam. Na kort geschiedenis te hebben gestudeerd ging Hans naar de Rietveld Academie in Amsterdam. Zijn afstudeeropdracht over kleine ijsbeer Lars bracht hem wereldwijd succes. De boeken over Lars zijn vertaald in wel 30 verschillende talen. Hans de Beer woont met zijn vrouw Serena Romanelli in Amsterdam én bij Florence.

Lees ook over beertje Benno:
Benno. Korte verhalen voor lange avonden

BENNO

Een berefijn paasfeest

Tekst van Serena Romanelli
met illustraties van Hans de Beer

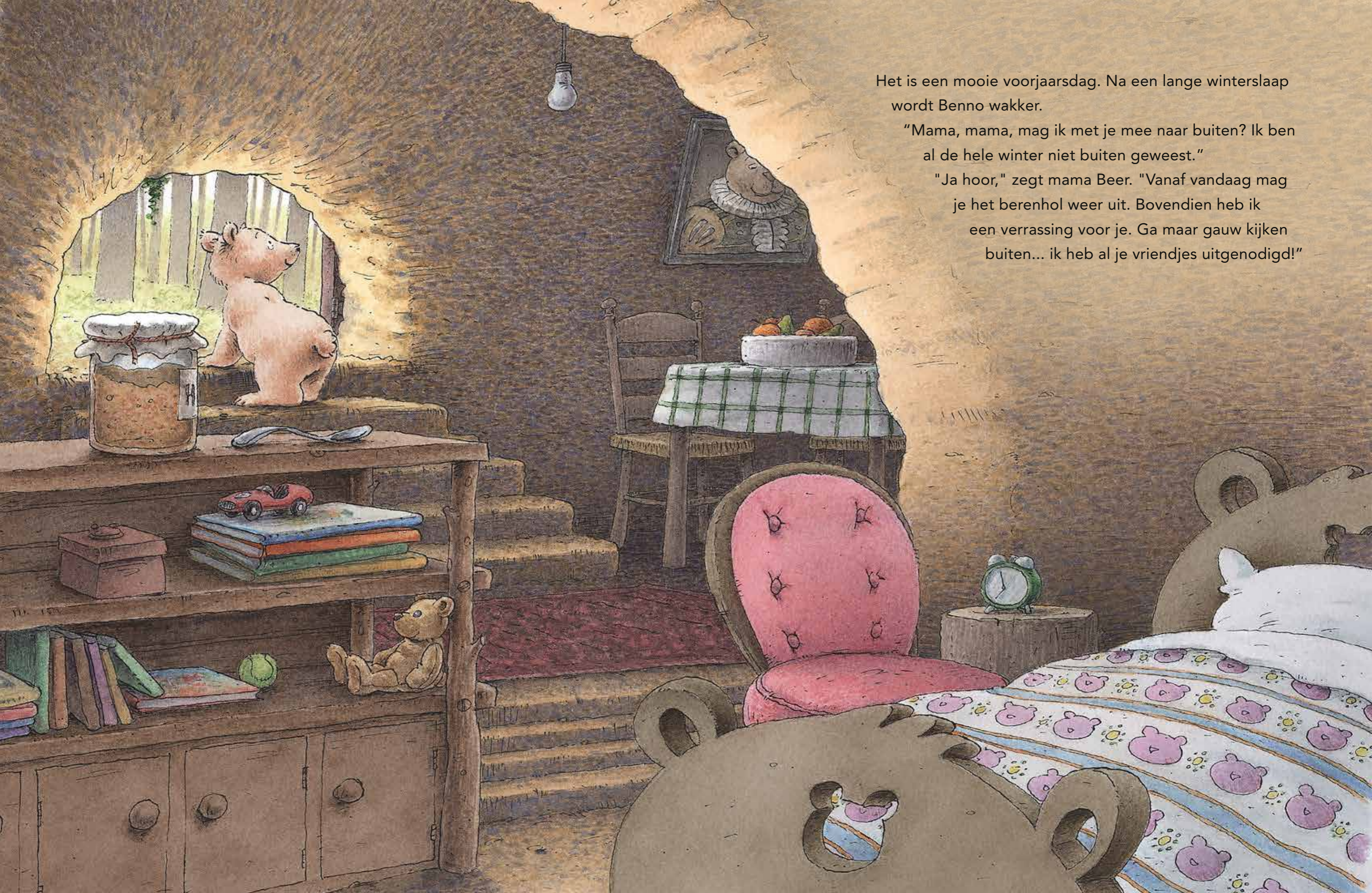

Op www.vierwindstreken.com kunt u zich aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vindt u ook al onze boeken en andere artikelen.

Nederlandse tekst van Maria van Donkelaar
Oorspronkelijke titel: *Bruno. Bärlige Ostern*
© 2024 De Vier Windstreken, Rijswijk, voor de Nederlandse uitgave
© 2024 Tekst van Serena Romanelli
© 2024 Illustraties van Hans de Beer
© 2024 NordSüd Verlag AG, Zürich
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Letland
NUR 273, 274 / ISBN 978 90 5116 857 0

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

Het is een mooie voorjaarsdag. Na een lange winterslaap wordt Benno wakker.

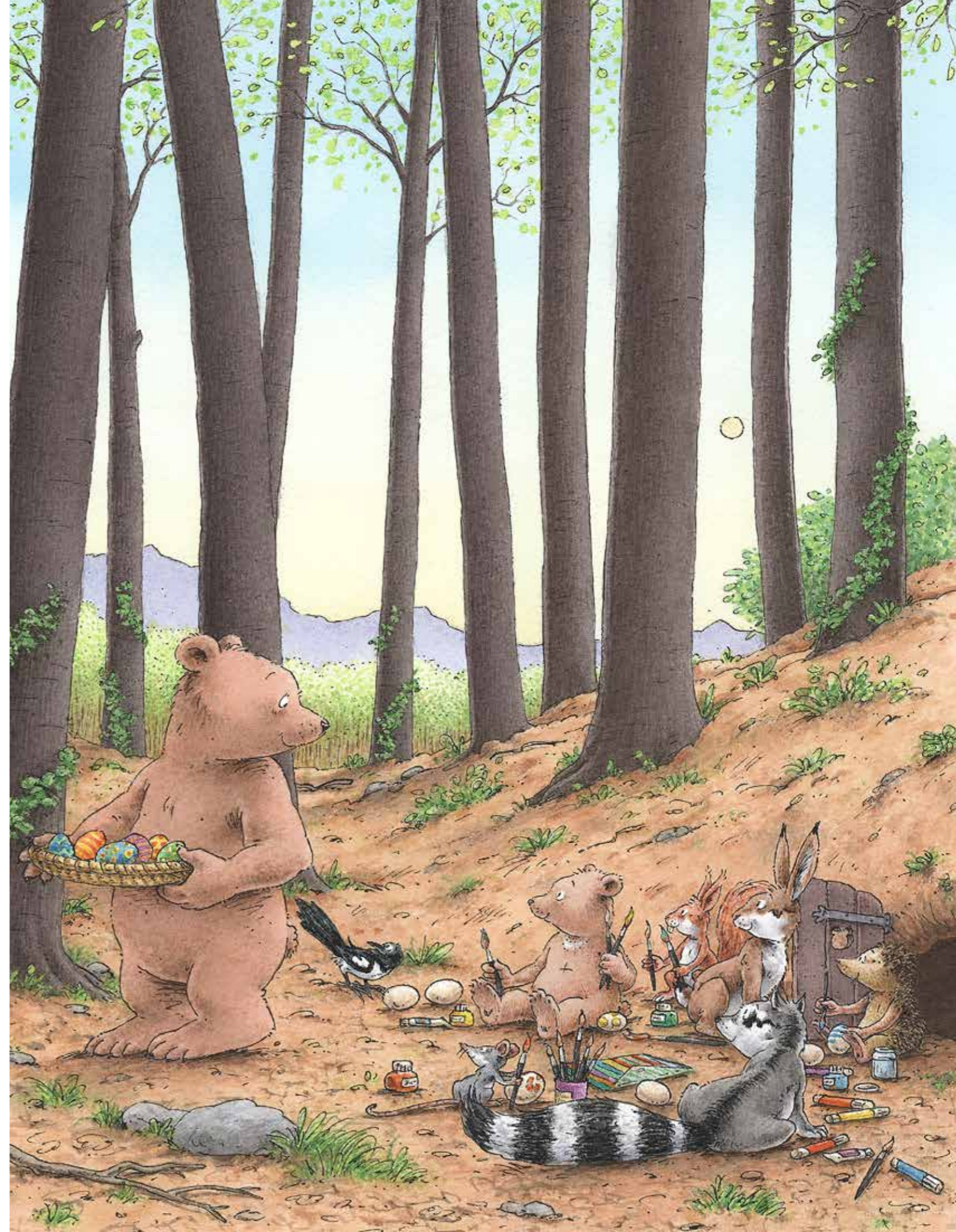
"Mama, mama, mag ik met je mee naar buiten? Ik ben al de hele winter niet buiten geweest."

"Ja hoor," zegt mama Beer. "Vanaf vandaag mag je het berenhol weer uit. Bovendien heb ik een verrassing voor je. Ga maar gauw kijken buiten... ik heb al je vriendjes uitgenodigd!"

"Welkom terug, Benno!" roepen zijn vriendjes.
"Hoi, allemaal!" zegt het beertje blij.
Het muisje vraagt: "Gaat je mama dit jaar weer nieuwe verhaaltjes vertellen?"
Mama hoort het en ze glimlacht. "Ja hoor," zegt ze. "Ik weet er een heleboel! Maar deze keer doen we het anders: het is bijna Pasen en ik heb een nieuw spelletje bedacht."
"Wat voor spelletje? Wat voor spelletje?" roept iedereen tegelijk.
"Het gaat zo. Hier zijn witte eieren. Die gaan jullie mooi beschilderen voor Pasen. De beschilderde eieren verstop ik in het bos zonder dat jullie het zien. Daarna gaan jullie ze zoeken. Wanneer je zo'n paasei vindt, breng je het naar mij terug. Dan vertel ik een verhaaltje over je lievelingsdier."
"Leuk! Leuk!" roepen alle dieren en ze beginnen meteen hun eieren te beschilderen.

Met een mandje vol gekleurde paaseieren loopt mama het bos in.
Wanneer ze even later met een leeg mandje terugkomt, zegt ze:
"Goed, opgelet, nu begint het spel pas echt: 3, 2, 1... start!
Ga maar zoeken!"
Alle dieren rennen weg en verdwijnen het bos in.

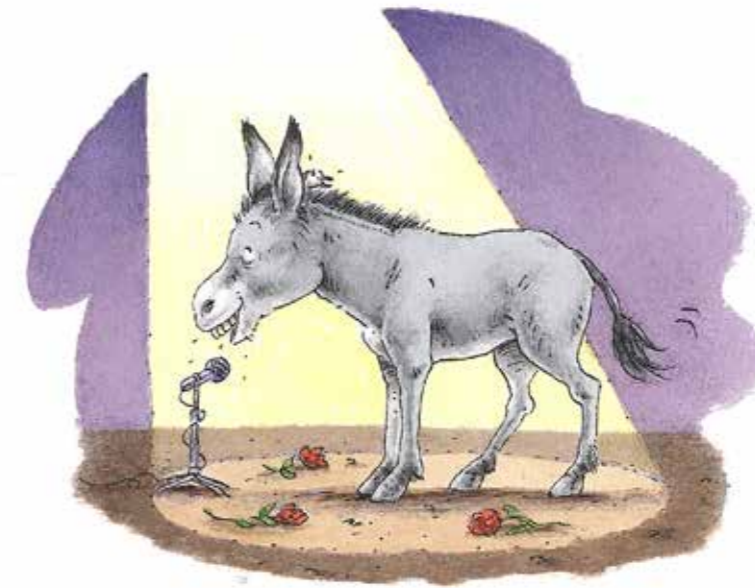
De eerste die terugkomt, is de haas. Wat kan die rennen!
"Ik zou wel een verhaaltje willen horen over een ezel,"
zegt de haas vrolijk. "Die heeft van die mooie, lange
oren, net als de mijne!"
Zodra alle dieren met hun paaseieren terug zijn bij
mama Beer, vertelt ze het verhaal van de ezel.

DE EZEL EN DE NACHTEGAAL

In een wei staat de ezel iedere dag
van het gras en de kruiden te eten.
Maar de nachtegaal zingt vandaag zo mooi
dat de ezel zijn voer is vergeten.
Hij zegt: "Wat zing jij zuiver en fraai!
Als ik zing, lijkt ik een schorre kraai."

"Dank je wel," snikt de nachtegaal.
"Dat kan wel waar zijn allemaal,
maar ik wil zo graag dat het publiek
in de handen klapt voor mijn muziek

en strooit met mooie boeketten
om in een vaas te zetten.
Maar ik ben zo klein dat niemand me ziet.
Vandaar mijn tranen en mijn verdriet."

De ezel troost hem en heeft een idee:
"Wij zingen voortaan met z'n twee.
Dan ziet iedereen in heel het land,
jou staan, de vliegende muzikant,
tussen mijn lange oren.
Ik playback wel, zodat ze mij niet horen.

Wij vragen de dieren te komen
naar ons concert onder de bomen.
Je moet, nachtegaal, niet de moed verliezen,
maar mij als je beste vriendje kiezen!"

